

5

Hana Militká

13 povídek

pro Klub knihomolů

Hana Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 5 plus tři

Předmluva

Marie Bažatová

Dostalo se mi té cti, že mě moje spolužačka a celoživotní kamarádka, jinak velmi talentovaná spisovatelka Hana Militká požádala, abych napsala krátkou předmluvu k její nové knížce.

Jak začít a nepsat nesmysly, když jsem člověk múzou políbený spíš po stránce hudební, a přestože jsem vášnivá čtenářka, talentem spisovatelským příliš neoplývám.

Tak jsem se zamyslela a řekla si: „no, snad to s tím talentem zas tak zlý nebude, vždyť jsi napsala několik vcelku vydařených textů k písničkám, tak to zkus.“

Kamarádku Hanku obdivuju už od školních let. Chodily jsme do stejné třídy, a ač ona již od mládí tíhla spíš k dramatickému umění, mne vždycky nějak víc táhla hudba, přestože jakési pokusy o ochotnické divadlo ani mě v dětství neminuly. Jinak jsme ale měly spoustu společných zájmů a velmi rády jsme spolu trávily volný čas. Po ukončení školy se naše cesty rozdělily. Hanka se dala cestou umění, úspěšně absolvovala JAMU, zatímco já jsem zůstala u přízemní ekonomiky. Je pravda, že jsem si život zpestřovala tím, že jsem se o víkendech věnovala své milované muzice a s kapelou celé noci harcovala po různých zábavách, plesech, svatbách a oslavách. Jako prioritu bych však měla napsat, že ještě dříve, než jsem se začala rozptylovat hudbou, se mi narodili dva synové, kteří se mi v průběhu let postarali o čtyři nádherná vnoučata. To byl můj život a moje veliká radost.

V té době jsme se s Hankou vídaly spíš při pravidelných třídních setkáních jednou za pět let, ale stále jsme o sobě věděly a občas jsme si napsaly. Já jsem po ukončení její herecké kariéry s úžasem sledovala, že se dala na dráhu spisovatelskou, a když se mi občas dostala do ruky nějaká její knížka nebo povídka, byla jsem nadšena.

Poslední dobou jsme se začaly více kontaktovat a já jsem zjistila, že ta kamarádství, která se zrodí ve školním věku, bývají nejtrvalejší, a jako kdyby nikdy nebyla přerušena. Doufám, že naše přátelství vydrží ještě hodně dlouho a že Hanka napíše ještě spoustu kvalitních a zajímavých příběhů.

Ve Stěžerách dne 25. 9. 2020

Marie Bažatová

..

Vichřice

Život je krátký a občas dost nebezpečný. Někdy stačí vteřina, špatně odhadneme vzdálenost a rychlost přibližujícího se auta, jindy nám ublíží člověk, kterého jsme pokládali za kamaráda. Občas si s námi osud nebo i přírodní živly škaredě zahrávají a může se stát, že se nám zcela změní život. Někdy si myslíme, že někoho zachraňujeme, a přitom on zachrání nás.

„Babi, proč nemůžu ven?“

„Podle televize se k nám žene veliká vichřice.“

„Jak veliká?“

„Moc.“

„Jak moc?“

„Taková, co láme stromy.“

„Ale já nejsem strom. Mne jen tak něco nezlomí,“ řekne hrdě Jaroušek.

„Nezlomí, ale může ti ublížit.“

„Jak?“

„No, v takové vichřici létají vzduchem všelijaké věci.“

„Jaké třeba?“

„Kusy střechy, zlomené větve...“

„I celé stromy?“

„Ano, někdy i stromy...“

„Aha, to musí být veliká síla...“

„Máš pravdu, je moc veliká.“

„Až budu velký, postavím tak silný plot, že se mu každá vichřice vyhne.“

„No, to budeš slavný...“

„Jé, babi, podívej, nějak divně létají ptáci!“

„Vidíš, vichřice je blízko. Ptáci se snaží uletět.“

„Kde je naše Megina?“

„Nevím, neviděla jsem ji.“

„Doma není, určitě zůstala na zahradě.“

„Nechod' nikam, bouře tu bude raz dva.“

„Neboj, hned jsem zpátky.“

„Hochu, vystavuješ se nebezpečí. Nemám sílu chodit ven v bouři.“

„Megi! Meginko!“ volá chlapec z plných plic. Pejska nikde nevidí.

„Určitě bude v králíkárně. Občas se tam ráda schovává,“ napadá ho. Vleze dovnitř. „Páni, ta králíkárna je čím dál menší. Jak je to možné? Vloni jsem se krásně vešel, teď se musím plazit. Možná rostu!“ napadá ho. Samou radostí vykřikne: „Megi, pojd' se podívat, rostu!“

Je ticho.

Takové divné ticho. Jako ve snu.

„Meginko, pojd' ke mně,“ zaprosí. „Bojím se. Musíš mě zachránit, abych nelítal vzduchem jako větev.“

Uslyší slaboučné zakňučení.

„Pojd' ke mně, ty moje Megi,“ pohladí ji a vezme do náruče. „Celá se chvěješ! Neboj se, nám dvěma vichřice neublíží, protože jsme spolu.“

Hoch si ani neuvědomí, že usíná. Probudí se až ráno.

„Všude je ticho. Vichřice asi vůbec nepřišla.“

Vyleze ven s fenkou v náručí.

„Babi, babi,“ volá. Křik mu zmrzne na rtech. Rozhlíží se kolem sebe. Celá zahrada je plná podivných věcí.

„Vidím větve! Určitě lítaly vzduchem. Tady leží ptáček!“ vykřikne zoufale. Stále drží fenku v náručí. „Kde je náš dům?“ vykřikne zoufale. „Tohle není možné!“ Nechápe, co vidí. Jen velmi pomalu si začíná uvědomovat celou skutečnost.

„Bábííí!“ volá jako o život. Nikdo se neozývá. „Je divné ticho jako večer,“ celý se otřese.